

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အသည်းကြီးဝတ်ရည်

"မချစ်ရင် မလိမ်ဘူး"

Emerald ဝတ်ရည် (ခ) မြိဝတ်ရည်

(၁)

"လောလောဆယ်တော့ လွတ်နေတာ ဒီတစ်ခန်းပဲရှိတယ် သမီးရဲ့ ။ ကျန်တဲ့ ခန်းတွေက သုံးယောက်ခန်းတွေချည်းပဲ သမီးရဲ့ ။ တစ်ယောက်ခန်းတွေကလည်း အပြည့်ပဲ၊ ရေရှည်နေတဲ့ လူတွေ ဆိုတော့ တစ်ယောက်ခန်းတွေက လွတ်ဖို့ မလွယ်ဘူးလေ"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ"

ဝတ်ရည်သည် အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီကြီးပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင် နေမိသော်လည်း စိတ်ထဲမှာ တော့ တစ်ယောက်ခန်းတွေ နှစ်ယောက်ခန်းတွေ သိပ်တွေးမနေပါ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးပေါ်မှာ ကျောတစ်နေရာစာ နေရာလေးရဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့ ။ အဲဒီအထဲမှာ မှ သိက္ခာရှိရှိနှင့် အေးအေးချမ်းချမ်း ရပ်တည်လို့ ရမဲ့ နေရာမျိုးက ပိုတောင်ရှားသေးသည် ။

ဝတ်ရည်ရဲ့ အဒေါ်က ရန်ကုန်မှာ အဆောင်သွားနေမည်ဆိုလျှင် သူ့သူငယ်ချင်းအပျိုကြီးရဲ့ အဆောင်ဟာ အကောင်းမွန်ဆုံးနှင့် အသင့်တော်ဆုံးဟု ဆိုကာ စာလည်း ရေးပေးလိုက်သဖြင့် "ဂုဏ် မြင့်သူ"ဟူသော အဆောင်သို့ ရောက်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည် ။ အဆောင်ပိုင်ရှင်အန်

တီနှင့် ဝတ်ရည်ရဲ့ ဒေါ်လေးတို့ ဟာ ခင်ခင်မင်မင် အဆက်အသွယ်ရှိကြ သူတွေမို့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအဆောင်မှာ နေရာ တစ်နေရာရဖို့ သေချာ ပေမဲ့ အခုလို အဆောင်သူပီပီသသ နေရတော့မှာ ကို ပို၍ သဘောကျ လေသည်။ ။

ဝတ်ရည်ဟာ ဒီအဆောင်လေးကိုရော ဒီရပ်ကွက်လေးကိုရော မြင် တာနဲ့ သဘောကျသွား သည်။ ။ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သော လမ်းသွယ် လေးထဲမှာ ဖြစ်ပေမဲ့ ထမင်းဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ စတိုးဆိုင်၊ မိတ္တူ ဆိုင်၊ စာအုပ်ဆိုင် စသဖြင့် အားလုံးအဆင်တပြေပြေရှိကာ လက်လှမ်း သင့်လှသည်။ ။ "ဂုဏ်မြင့်သူ" ဟူသော အဆောင်ဟာလည်း ခြံဝင်းလေး ထဲမှာ ရှိသော နှစ်ထပ်တိုက်လေး တစ်လုံး ဖြစ်လျက် သစ်ပင်ပန်းမန် တွေဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်ကာ နေချင့်စဖွယ်ကောင်းသည်။ ။ စည်းကမ်းကြီး လှသောအဆောင်ဟု နာမည်ကြီးသလို အဆင့်အတန်းမြင့်စွာနေရသောကြောင့် နေချင်သူတွေ တန်းစီ နေသော်လည်း ဒီအန်တီ က လူရွေးလက်ခံသည် ဟု လည်း ကြားဖူးသည်။ ။

ဒါကြောင့် အဆောင်မှာ လူတွေကျပ်ညပ်နေတာမျိုးလည်း မဖြစ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိတာကိုလည်း ဝတ်ရည်က နှစ်ခြိုက်ပါသည်။ ။

"ဒီမှာ တော့ အားလုံးက ညီအစ်မတွေလိုပဲ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြတယ် သမီး။ နေတာလည်း ကြာပြီ ဆိုတော့လေ။ ပြဿနာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မရှိသလောက်ပါပဲ....

အခု သမီးနဲ့ အတူတူနေရမဲ့ အခန်းဖော်က သူပေါ့၊ သမီးနေရာမှာ အရင်နေခဲ့တဲ့ ကလေးမ လေးကတော့ အိမ်ထောင်ကျတာနဲ့ ပြောင်းသွားတာ"

ဝတ်ရည်က အန်တီကြီးပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်ပြီးနောက် အန်တီ နောက်ကနေ၍ အခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်ပြီးလာသည်။ ။ တစ်ဖက်က ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာ ချိတ်ထားသော 5x7။ အရွယ် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ကိုယ့်အခန်းဖော်ပါလားဟူသော ရင်းနှီးစိတ်ခံဖြင့် လှမ်းကြည့် လိုက်မိသည်။ ။ ဓာတ်ပုံထဲမှ မိန်းကလေးသည် ဝတ်ရည်နှင့် ရွယ်တူလောက်ပင်ဖြစ်ကာ ရုပ်ရည်က ချောမောလှပပါသည်။ ။ ဓာတ်ပုံက စတူဒီယိုထဲမှာ အကျအန ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံမျိုးဖြစ်ကာ မျက်နှာရှေ့တည့်တည့် ကိုယ်တစောင်းပုံဖြစ်သည်။ ။ နှုတ်ခမ်းတွေက အနည်းငယ်ပြီးကာ ကင်မရာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်နေပုံသည် သူ့ကိုယ်သူ အတော်ယုံကြည်မှုရှိသော ဒီဇိုင်းမျိုးဖြစ်သည်။ ။

"အင်း... သမီးတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ နာမည်ချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ၊ ပန်းလေးတွေပေါ့၊ သမီးက အမ်မရယ်ဝတ်ရည်၊ သူက နှင်းဆီသူတဲ့ ...

အားလုံးကတော့ ရှိစုံလို့ ခေါ်တာများ တယ်"

"ရှိစုံ"

ဝတ်ရည်က အဲဒီနာမည်ကို နှုတ်ဖျားမှ တိုးတိုးလေးရွတ်ကြည့်မိသည်။ ။ သူ့နာမည်နဲ့ သူ့ပုံစံ နဲ့ က လိုက်သားပဲ။

"ရှိစုံက ခင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ သူက open type ကွယံ။ သမီးနဲ့ အဆင်ပြေမှာ ပါ။ သူက အိမ်သုံး လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ Accounting လုပ်တယ်။ ဇာတိက ရန်ကုန်ကပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီမှာ ပိုပျော်တာတဲ့။ ။ သူ့အိမ်နဲ့ ကျောင်းနဲ့ က ဝေးတော့ ဒီမှာ အဆောင်လာနေရင်းနဲ့ ဒီကိုပဲ ကြိုက်သွားတာတဲ့ လေ"

"ဪ... ဪ"

ဝတ်ရည်က နှင်းဆီသူရဲ့ ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။
။ open type နေတတ် သည် ဆိုသော နှင်းဆီသူသည် အနေအထိုင်က
တော့ ကြားဖူးနေကျ တချို့အဆောင်သူတွေလို ပြုတ်စဉ်းတောင်း ဖြစ်
မနေပါ။ ခုတင်ပေါ်က မွေ့ရာသည် လည်း ဆန့်ဆန့်ရနံ့ရနံ့၊ ဘေးက စား
ပွဲ၊ ခုတင်ခြေရင်းက မှန်တင်ခုံ၊ အဝတ်စင် စသည် တို့ ဟာ အားလုံး သပ်
သပ်ရပ်ရပ်ပဲဖြစ်သည်။ ။

"မှန်တင်ခုံကတော့ အဆောင်သူတွေက ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဝယ်ထည့်
ထားတာ သမီး။ သမီး မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ အခန်းက နှစ်ယောက်နေတာ
တောင် တော်တော်ကျယ်တယ်၊ သုံးယောက်တောင် နေလို့ ရတယ်လေ
...

ဒါပေမဲ့ အန်တီကလည်း ကိုယ်တိုင်လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတတ်တဲ့
သူဆိုတော့ ကျယ်ကျယ် လွင့်လွင့် နေရပါစေတော့ဆိုပြီး ထားပေးထား
တာ။ အဆောင်သူတွေကို တစ်ခုပဲ request လုပ်ထား တယ်။
အခန်းထဲမှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေကြဖို့ ပါ...

"ဒီမှာ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာလည်း တစ်ခါတည်းပါပြီးသား"

"ကောင်းလိုက်တာနော်"

ဝတ်ရည်သည် ပါးစပ်ကတောင် ထုတ်ဖော်ချီးကျူးမိသွားသည် ။
ဒါကြောင့် လည်း ဒေါ်လေး က ဝတ်ရည်ကို ဒီအဆောင်မှာ မရမကနေ
စေတာပေါ့။ ဝတ်ရည်ရဲ့ စကားကို အန်တီက ခေါင်း တညိတ်ညိတ်ဖြင့်
...

"ဟုတ်တယ် သမီး၊ အန်တီက အန်တီအဆောင်သူတွေကို အဆင့်အ
တန်းမြင့်မြင့် နေပါစေ တော့ဆိုတဲ့ စေတနာကို ထားတယ်လေ၊ သူတို့
ဆီကလည်း ဘာမှ သိပ်များများ စားစား ပြန်မမျှော်လင့် ပါဘူး။ အဲဒါက

တော့... အန်တီအဆောင်ရဲ့ အစဉ်အလာနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းပေးဖို့ ပါပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ။ အဲဒီတစ်ခုတော့ စိတ်ချပါ။ သမီးကိုလည်း အမြင်မတော်တာရှိရင် ဆုံးမနိုင် ပါတယ်။ ဒီမှာ နေသရွေ့ကတော့ အန်တီက သမီးရဲ့ မိဘပါပဲ"

ဝတ်ရည်ရဲ့ အပြောကို အန်တီကြီးက သဘောခွေသွားဟန်ရှိသည် ။

တပြုံးပြုံးဖြင့် ခေါင်းတွေညိတ်ကာ....

"အေး... အေး၊ သမီးက ထားအေးတူမဆိုတော့ လိမ္မာပြီးသားဖြစ်မှာ ပါ။ လိမ္မာမယ်လို့ လည်း ယုံကြည် ပါတယ်....

ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကြိုးကြိုးစားစားနေပေါ့ သမီးရယ်၊ ဖိဝေးဖဝေးနေရပ်မှာ ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းအတွက် လာအလုပ်လုပ်ရတယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသိ တရားလေးနဲ့ ထိန်းသိမ်းမှ ရမှာ ပေါ့...

ရန်ကုန်မှာ က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းတတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ် သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ။ စိတ်ချပါ"

"အေ... အေး၊ အဲဒါဆိုရင် သမီး နားချင်လည်း နားတော့၊ ပစ္စည်းတွေ နေရာချမှာ ဆိုရင်လည်း ချ၊ လိုအပ်တာမှန်သမျှ အန်တီကိုပြောတာမှ အားမနာနဲ့ ဒီမှာ က အားလုံး မိသားစုလိုပဲ နေကြတာ"

"ဟုတ်... အန်တီ။ ဟုတ်... ဟုတ်"

ဝတ်ရည်က အန်တီကြီးထွက်သွားလျှင် ကိုယ့်ရဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို

နေရာချဖို့ ပြင်သည် ။ ပြင်ရင်းမှ နေ၍ တစ်ဖက်ခုတင်ကိုလည်း အကြည့်ရောက်သွားမိပြန်သည် ။ နှင်းဆီသူဆိုသော မိန်းကလေးသည် အဆောင်ကို အိမ်လိုသဘောထားကာ ပြင်ဆင်နေထိုင်သူဖြစ်သည် ။ အိပ်ရာ အခမ်းအနားကလည်း ဇိမ်ကျလိုက်မည့် ဖြစ်ခြင်း။ မြင်တာနဲ့ ကို တက်ခုန်လိုမ့်ပစ်ချင်စရာ ကောင်းနေ သည် ။

တခြားအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းပစ္စယတွေကလည်း သစ်သစ်လွင်လွင် တောက်တောက်ပပ ဆန်းဆန်း ပြားပြားတွေချည်းပဲဖြစ်သည် ။ အင်း... သူ့ကြည့်ရတာ ခေတ်ဆန်ဆန်နေတတ်မဲ့ ပုံထင်ပါရဲ့ ။ ဝတ်ရည်က ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်ကာ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို နေရာချဖို့ ပြင်ဆင်သည် ။ ဝတ်ရည်ကတော့ နယ်ကလာတာဖြစ်၍ ပစ္စည်းတွေ များများ စားစားသယ်မလာနိုင်ချေ။ အဝတ် အစားလောက်သာ သယ်လာ၍ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ဒီရောက်မှ ဝယ်ရတော့မှာ ဖြစ်သည် ။

ဝတ်ရည်သည် ယိုးဒယားဖျာကို ခုတင်ပေါ်ခင်းကာ အပေါ်က စောင်တစ်ထည်ကို ဖြန့်ခင်းလိုက်ပြီးနောက် ခရီးပန်းလာသဖြင့် ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲချလိုက်သည် ။ အားပါး... အညောင်းကို ပြေသွားတာပဲ။ ခေါင်းရင်းက ပြတင်းပေါက်မှ လေတဖြူးဖြူးက တိုးဝင်လို့ လာလျှင် ဝတ်ရည်ရဲ့ မျက်တောင်လေးတွေက တဖြည်းဖြည်း စင်းလို့ လာလေသည် ။ ပင်ပန်းမှုမှန်သမျှသည် တစ်ရေး လောက်အိပ်လိုက်ရလျှင်တော့ အလုံးစုံ ပြေပျောက်သွားမည်ဟု ထင်သည် ။

ဝတ်ရည်သည် မျက်ဝန်းတွေကို မှေးမှ °တ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိအကြောတွေကို ဖြေလျှော့ပစ် လိုက်လေသည် ။ ဘယ်အရပ်ဒေသက ဖွင့်နေမှန်းမသိသောနေရာမှ Lဆိုင်ဇီ၏ မလွမ်းသေးရဲဘူး မောင်ရယ် သီချင်းသံက ခပ်သဲ့သဲ့လွင့်ပျံ့လာကာ ဝတ်ရည်ကို ချော့သိပ်

နေသလိုရှိသည် ။ လေတဖြူးဖြူးနှင့် သီချင်းတအေးအေးကြောင့် ဝတ်ရည်ရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ စင်းသထက်စင်းပြီးလာသည် ။

ဝတ်ရည်ရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ သူ့ကိုတွေ့လာရသလိုပဲ။ ဝတ်ရည်သည် သူ့မျက်နှာလေးကို မြင်လျှင် ကြည်ကြည်နူးနူးပြီးမိသွားသည် ။ သူတစ်ယောက် ဝတ်ရည်ကို ရုတ်တရက်တွေ့လျှင် ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားမှာ ပါလိမ့်။ သူ့ရှိရာအရပ်သို့ ဝတ်ရည်ရောက်ခဲ့ပြီဟူသော အသိသည် ဝတ်ရည်ရဲ့ ရင်ကို အတိုင်းမသိ ချမ်းမြေ့စေသည် ။ မိဘနှင့် ဇာတိရပ်ရွာကို ခွဲခွာလာရပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစိတ် ကြီးကြီးမားမားမရှိတာဟာ ရန်ကုန်မှာ ချစ်သူရှိနေတယ်ဆိုသော အသိကြောင့် ပဲဖြစ်ပါမည်။

မလွမ်းရတော့ဘူး မောင်။ ဝတ်ရည်သည် တိုးတိုးလေးရေရွတ်ပြီး နောက် တဖြည်းဖြည်းချင်း အိပ်ပျော် လို့ သွားလေသည် ။

ဝတ်ရည် နီးလာသောအခါ ညနေတောင် စောင်းတော့မည် ဖြစ်သည် ။ နာရီကို ကြည့်မိလျှင် မျက်လုံးပြူးသွားကာ ခုတင်ပေါ်မှ အမြန်ဆင်းပြီး နောက် ရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင်ရသည် ။ ညနေစာအတွက် လည်း ဘာမှ မပြင်ဆင်ရသေး။ ခေါက်ဆွဲပဲ ပြုတ်စားတော့မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး ရေကို စိမ်ပြေနပြေပဲ ချိုးနေလိုက်သည် ။ အင်း... ကြားဖူးတဲ့ ချိုးဖြူရေဆိုတာ ဒီရေကို ပြောတာလားမသိ။ ရေကတော့ အေးစိမ့်နေကာ ပင်ပန်းလာသမျှကို ပြေပျောက်သွားစေသည် ။ တစ်ရေးလည်း အိပ်ပြီးပြီ။ ရေလည်း ချိုးနေရပြီမို့ ဝတ်ရည်ရဲ့ စိတ်တွေ တော်တော်လေး လန်းဆန်း လာပြီ ဖြစ်သည် ။

ဝတ်ရည်သည် ရေကို တစ်ဝကြီးချိုးပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာသောအခါတွင် တစ်ဖက်ခုတင် ပေါ်၌ ဆန့်ဆန့်ကြီး လှဲနေသော နှင်းဆီသူကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသောအခါ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ နှင်းဆီသူကတော့ နဖူးပေါ်ကို လက်တင်ထားရင်းမှ လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ "ဟိုင်း" ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ ဝတ်ရည်သည် Hi-Tea ကြော်ငြာထဲမှ စုမေလို "ဟိုင်း ဟိုင်း" ဟု ပြန်လုပ်မိတော့မလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနည်းဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ရယ်ချင်သွားသော အရယ်သည် နှင်းဆီသူကို ရယ်ပြပြီး နှုတ်ဆက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

နှင်းဆီသူက ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲထထိုင်သည်။ အပြင်မှာ မြင်တော့မှ သူမဟာ ဓာတ်ပုံထဲက ထက် ပိုချောသည် ဟု သတ်မှတ်ရသည်။ ကျောလယ်မရောက်တရောက် ဆံပင်တွေက လှိုင်းတွန့်တွေ လို ခွေနွဲ့ကျနေကာ တော်တော်လှသည်။ ဆံပင်အရောင်ကလည်း အနက်ရောင်မဟုတ်ဘဲ အညိုရောင်လိုလို သံချေးရောင်လိုလိုဖြစ်ကာ သူမမျက်နှာလေးနှင့် အတော်လိုက်ဖက်ပါသည်။

"တို့ ရဲ့ အခန်းဖော် အသစ်လေးက ချောသားပဲ၊ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

သူမက ရင်းရင်းနှီးနှီး စ,နှုတ်ဆက်သဖြင့် ဝတ်ရည် ကျေနပ်သွားသည်။ အန်တီကြီး ပြောထားသလို သူမဟာ ခင်မင်ဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုတာ လက်ခံသွားပြီဖြစ်သည်။

"အမ်မရယ်ဝတ်ရည်တဲ့ "

"အမ်မရယ် !... မြဝတ်ရည်လား"

"အင်း... အားလုံးကတော့ ဝတ်ရည်လို့ ပဲခေါ်ကြတာပါ"

"ဝတ်ရည် !...။ ဝတ်ရည်ဆိုတော့ ပန်းရဲ့ အနှစ်ပေါ့။ ပန်းအနွယ်ဝင် ပန်းပဲပေါ့။ တို့ နာမည်က နှင်းဆီသူ တဲ့ ။ ပန်းပဲလေ...

အဲဒါဆို မင်းနဲ့ တို့ နဲ့ က တရုတ်ကားထဲကလိုဆိုရင် မျိုးနွယ်တူတွေ ပေါ့... ဟား ဟား။ လီမျိုးနွယ်တို့ ၊ ဝမ်မျိုးနွယ်တို့ မဟုတ်တဲ့ ပန်းမျိုးနွယ် ပေါ့"

"အဟင်း... ဟုတ်တယ်"

ဝတ်ရည်က သွက်သွက်လက်လက်ရှိသော နှင်းဆီသူကို သဘောကျ သွားသည် ။ တဘက်ကို လှမ်းယူသော ဝတ်ရည်ကို နှင်းဆီသူက တစ်ချက်ပြုံးပြကာ...

"တို့ က ခင်တတ်ပါတယ် ဝတ်ရည်။ ပြီးတော့ ပွင့်လင်းတယ်၊ အဲဒါ ကြိုပြောထားတာ။ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းဆက်ဆံတာကို ကြိုက်လား"

"ကြိုက်တာပေါ့"

"အိုကေ ... တို့ လည်း ပွင့်လင်းတာကို ကြိုက်တယ်။ တို့ ကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံနိုင်ပါတယ်။ အဆင်တွေ ဘာတွေမလိုပါဘူး...

တစ်ခန်းတည်း အတူတူနေကြမဲ့သူတွေဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်အဆင်ပြေမှ ကောင်းမှာ လေ၊ နို့မို့ဆို နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနေရရင်လည်း မကောင်းဘူး"

"အင်း... ဟုတ်တာပေါ့"

"အိုကေ ... မင်းနဲ့ တို့ အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ညနေစာစားပြီးပြီလား ဝတ်ရည်"

"ဟင့်အင်း... နေ့လယ်ခင်းကမှ ရောက်တာဆိုတော့

ပစ္စည်းတွေချပြီးတာနဲ့ ခဏနားပြီး အိပ်ပျော်သွားတာ။ ဘာမှ လဲ မစီစဉ်
ရသေးဘူးဆိုတော့ ဒီနေ့တော့ ညစာကိုခေါက်ဆွဲပြုတ်နဲ့ ပဲ ပြီးမလားလို့
လေ"

ဝတ်ရည်ရဲ့ စကားကို နှင်းဆီက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ခေါင်းယမ်းပြသည်
။

"ကျွတ်... နှင်းဆီသူနဲ့ တစ်ခန်းတည်းနေပြီး
ရောက်ရောက်ချင်းနေမှာ ခေါက်ဆွဲပြုတ်နဲ့ နှစ်ပါးသွားရ မယ်ဆိုရင် ရာ
ဇဝင်ရိုင်းသွားမှာ ပေါ့....

ကဲ... ပြင်ဆင်ရင်း ခဏစောင့်၊ တို့ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးရင် ကြေး
အိုးသွားသောက် ကြမယ်၊ ကြိုက်လား ကြေးအိုး"

"ကြိုက်တာပေါ့"

"အိုခေ... အိုခေ... Please wait a minute !"

နှင်းဆီက ခုတင်ပေါ်ကနေ၍ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းသွားကာ ရေချိုးခန်း
ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား လေသည် ။ ဝတ်ရည်သည် သွက်လက်ချက်ချာ
သော နှင်းဆီရဲ့ ပုံစံကိုငေးကာ တစ်ချက်ပြီးပြီးနောက် စိတ်ထဲမှာ အလို
လိုမြူးလာသည် ။ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ရဲ့ အခန်းဖော်တစ်ယောက်က
ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်နဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေးဆီးကြိုတာကို ရင်ထဲမှာ ကြည်နူး
လေသည် ။

ဝတ်ရည်သည် အပြင်သွားမှာ ဖြစ်သော်လည်း
သိပ်ထူးထူးခြားခြားကြီး မပြင်ဆင်တော့ဘဲ ပြင်ရိုးပြင်စဉ်အတိုင်း နို့ရည်
လိမ်းကာ two-way cake ကို ခပ်ပါးပါးရိုက်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ကော်
ဖီဖျော့ရောင် နှုတ်ခမ်းနီဆိုး။ အဝတ်အစားကတော့ တီရှပ်အညိုရောင်နု

ငဲ့ သရိုးကွာတား ဂျင်း(န်)ကိုသာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကောက်ဝတ်လိုက်သည် ။ ဝတ်ရည် ဘောင်းဘီဝတ်အပြီးမှာ ပဲ နှင်းဆီက ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လို့ လာလေသည် ။ နှင်းဆီက ဝတ်ရည်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးပြပြီး နောက် သူမကလည်း သွက်သွက်လက်လက်ပဲ ပြင်ဆင်သည် ။

သူမလည်း ဝတ်ရည်လိုပဲ အလှပြင်တာ သိပ်မကြာချေ။ ချက်ချင်းလိုပဲ ပြီးစီးသွားသည် ။ နှင်းဆီသည် ရေချိုးခန်းဝင်သဖြင့် စည်းထုံးထားသော ဆံပင်တွေကို မဖြောင့်ထားကာ နီညိုရောင် Giordana တီရှပ်ပွပ္တစ်ထည်ကို ခေါင်းကနေ အမြန်စွပ်ချလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဝတ်ရည်လိုပဲ ဂျင်း(န်)ကွာတားကို ဝတ်လေသည် ။ အဲဒီနောက် သူမရဲ့ ဟန်းဒ်ဖုန်းလေးနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီးနောက်....

"ကဲ... လစ်စို့ ဝတ်ရည်"

အဲဒီအပြောလေးဟာ ဘာမှ မထူးခြားသော်လည်း လူငယ်ဆန်ကာ လွတ်လပ်မှုရှိပြီး ဖော်ရွေသဖြင့် ဝတ်ရည်ဟာ နှင်းဆီကို မြင်မြင်ချင်းပင် ခင်သွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည် ။ ဝတ်ရည်နဲ့ နှင်းဆီသည် အောက်ထပ်သို့ အတူတူဆင်းလာကြသည် ။ နှစ်ယောက်အတူ တွဲဆင်းလာတာကို မြင်သော အန်တီးကြီးက ကျေနပ်သောမျက်နှာ ဖြင့် ပြုံးကြည့်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း....

"ဘယ်သွားကြမလို့ လဲဟေ့"

ဝတ်ရည်က မဖြေခင် နှင်းဆီကဖြေသည် ။

"ကြေးအိုးသွားသောက်မလို့ အန်တီခိုင်။ ဝယ်ခဲ့ရဦးမလား။ ဘာမှာဦးမလဲ"

"မမှာ တော့ပါဘူးကွယ်၊ သွားကြ... သွားကြ... ဝတ်ရည်တော့ နှင်း
ဆီနဲ့ တွေ့ရင် မပျင်းရတော့ပါဘူး"

"ဟုတ် ... သွားလိုက်ဦးမယ် အန်တီခိုင်"

ဝတ်ရည်နှင့် နှင်းဆီသည် အန်တီခိုင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အ
ဆောင်ထဲမှာ လမ်းလျှောက် ထွက်လာကြသည်။ ။ ညနေစောင်းစအချိန်မို့
အိမ်ပြန်သူများ ၊ အပြင်ထွက်သူများ နှင့် စည်ကားနေသော သာယာသ
ည့် ညနေခင်းလေးကို ဝတ်ရည်က နှစ်ခြိုက်စွာခံစားရင်းမှ နှင်းဆီကိုလှ
ည့်မေးမိသည်။ ။

"ကြေးအိုးအိုင်က ဝေးလားဟင်"

"သိပ်တော့မဝေးဘူး၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူးလား"

"လျှောက်နိုင်ပါတယ်"

"အင်း... အေးဆေးပေါ့၊ ညနေခင်းဘက်က လမ်းလျှောက်ရတာ
ကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဝတ်ရည်က နယ်ကလား"

"ဟုတ်တယ်... တောင်ကြီးကပါ"

"ဪ... ထင်တော့ထင်သား။ ကုန်းမြင့်တစ်နေရာက လာတဲ့ သူဖြ
စ်ရမယ်လို့ "

"ဘာဖြစ်လို့ ထင်တာလဲ"

"မင်းပါးတွေက ရဲနေလို့ လေ၊ ဟားဟား... ဆွဲလိမ်ပစ်ချင်စရာကော
င်းတယ်၊ မင်း ချစ်သူသာ ဆို တော်တော်ကဲမဲ့ ပါးမျိုးပဲနော်"

"အာ ... နှင်းဆီကလည်း "

နှင်းဆီရဲ့ အပြောကြောင့် ဝတ်ရည်က တကယ်ပင်ရှက်မိသွားကာ ရှု

က်သွေးဖြာသွားရသည်။ ။ ချင်ချင်ပင် မောင့်ကို သတိရသွားသည်။ ။ မောင်သည် လည်း ဝတ်ရည်ကို အဲဒီလိုပဲ အမြဲပြောနေကျ ဖြစ်သည်။ ။ ဝတ်ရည်ရဲ့ ပါးလေးများမှာ ခပ်ဖောင်းဖောင်းလေးဖြစ်လျက် ရဲမို့နေတတ်၍ အင်မတန် အသည်းယားလှသည် တဲ့ ။ ပြီးတော့ အသည်းယားတယ်ဆိုပြီး...

"ဟော... ကြည့်၊ ရှက်သွားတဲ့ ပုံက ပိုတောင်အသည်းယားဖို့ ကောင်းတယ်၊ မင်း ရှက်သွား တော့ ပါးတွေက ပိုရဲလာတယ်။ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုတော့ ရှိရမယ်၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ်"

ဝတ်ရည်သည် သိနိုင်လွန်းသော နှင်းဆီကို နည်းနည်းတော့ ဖြိုသွားသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ တွေ့တွေ့ ချင်းမှာ ပြောဖို့ တော့ စောသေးသည် ဟု ယူဆသဖြင့် မဟုတ်ပါဘူးနော်ဟု သာ ညှာလိုက်ရသည်။ ။ နှင်းဆီက ဆက်မမေးတော့ဘဲ တခြားခေါင်းစဉ်ပြောင်းသွားသည်။ ။

"စပ်စုတယ်တော့ မထင်နဲ့ နော်၊ ဝတ်ရည်က ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းလာတက်တာလား၊ သင်တန်းတို့ ဘာတို့ ပေါ့"

"ဟင့်အင်း... အလုပ်လာလုပ်တာပါ။ အဖေ့မိတ်ဆွေရဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်ရမှာ၊ တနင်္လာနေ့ မှာ ရုံးစတင်ရမယ်"

"ဪ... ဒါဆို နှစ်ရက်နားလို့ ရသေးတာပေါ့။ ရုံးက ဘယ်မှာ လဲ။ အကူအညီလိုရင် ပြောနော်။ ဘတ်စ်ကားတွေ ဘာတွေရော စီးတတ်ရဲ့လား။ တို့ ကတော့ ဖယ်ရီရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ်ရည် ရုံးစတင်တဲ့ နေ့မှ သွားဖို့ လာဖို့ အခက်အခဲရှိရင် တို့ ကိုပြော၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့

တို့ ရုံးထိ သေချာလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ စီးရမဲ့ကားတွေ ပြပေးမယ်"

ဝတ်ရည်သည် နှင်းဆီရဲ့ ဂရုစိုက်မှုနဲ့ စေတနာစကားကို

လေးစားသွားသော်လည်း ကိုယ်က အဲဒီလောက်ထိ မစဉ်းစားထားသဖြင့် အပြုံးလေးနဲ့ ခေါင်းယမ်းပြကာ...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နှင်းဆီ၊ ဝတ်ရည် သွားတတ်ပါတယ်၊ ရုံးကတော့ ပန်းဆိုးတန်းမှာ ပါ၊ ရောက်လည်း ရောက်ဖူးပါတယ်။ ဝတ်ရည် အလုပ်လုပ်မှာ မုဒြာဘဏ်ရဲ့ ရုံးချုပ်မှာ ပါ။ ဝတ်ရည်အဖေ ရဲ့ သူငယ်ချင်းက အဲဒီဘဏ်ရဲ့ M.D ပေါ့၊ ဝတ်ရည်က သူ့ရဲ့ စက္ကရီတေရီလုပ်ရမှာ "

"ဪ ... ဒါဆို ဝတ်ရည်က အဲဒီသင်တန်းတွေ ဘာတွေ တက်ပြီးသားပေါ့"

"ဟင့်အင်း ... အဲဒီသင်တန်းတွေ မတက်ဖူးဘူး၊ ဝတ်ရည် ကွန်ပျူတာနဲ့ Accounting ပဲ ပြီးထားတာ၊ အန်ကယ်ကလည်း နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး တက်ချင်တက်၊ ရတယ်ဆိုတာနဲ့ "

"အင်း... အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ တချို့သူဌေးတွေ ကျတော့လည်း သူတို့ မူနဲ့ သူတို့ ဆိုတော့ သိပ် တော့မလိုပါဘူး ..."

ဝတ်ရည်ကို ကြည့်ရတာလည်း အလုပ်လုပ်ချင်လို့ ၊ အမြင်ကျယ်ချင်လို့ ရန်ကုန်ရောက်တဲ့ ပုံပါ။ စားဝတ် နေရေးအတွက်တော့ လာတယ်မထင်ပါဘူး"

အင်း ... အလုပ်လုပ်ချင်လို့ ကို မဟုတ်ပါဘူး။ လုပ်ချင်တာလည်း ပါတာပေါ့လေ၊ အဓိကကတော့ ဝတ်ရည်သည် နှလုံးသားရှိတဲ့ အရပ်ကို ရောက်အောင်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည် ။ ဝတ်ရည်ဟာ လူကဲခတ် အင်မတန်တော်ကာ အကင်းပါးလွန်းသော နှင်းဆီကို ဖြိုသထက် ဖြို၍ လာလေသည် ။

"ဟုတ်တယ် ... စားဝတ်နေရေးသက်သက်အတွက်တော့ အလုပ် လာလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး နှင်းဆီ။ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှာ လည်း တစ်သက်လုံး နေလာခဲ့ပြီးပြီလေ။ လောကကြီးကို တစ်ယောက် တည်း ရင်ဆိုင်ကြည့်ချင်တဲ့ သဘောပေါ့"

ဝတ်ရည်ရဲ့ အပြောကို နှင်းဆီက ခေါင်းမော့ကာ တဟားဟားနှင့် ရယ်လေသည်။ သူရယ်တာ က သဘောကျ၍ ရယ်ပုံမျိုးမို့ ဝတ်ရည်က အသာပြီးနေမိသည်။

"အင်း ... ရင်ဆိုင်ကြည့်ပါ၊ ရင်ဆိုင်ကြည့်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ တွေ့လာရမဲ့ အခက်အခဲတွေဟာ သိပ်တော့အနှစ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ဝတ်ရည်ရဲ့ "

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ အခက်အခဲဒုက္ခဆိုတာ အနှစ်တွေ အစစ်တွေ အတုတွေရယ်လို့ ရှိသေးလို့ လား"

"အတုလို့ တော့ မပြောချင်ပါဘူး။ အစစ်နဲ့ တော့ တွေ့ချင်မှ တွေ့မှာပါ။ အနှစ်နဲ့ သာ မတွေ့မှာ။ စဉ်းစားကြည့်လေ ဝတ်ရည်ရာ၊ မင်းရော ကိုယ်ရောဟာ စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်လုပ်နေကျ တဲ့ သူတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ တန်ဖိုးတစ်ခုအတွက် အလုပ်လုပ်နေတာ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား..."

မင်းဆို ဒီအလုပ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေထားရတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းအဖေကြောင့် ဒီလို နေရာမျိုးကို အလွယ်တကူရခဲ့တာ။ တကယ့်ဘဝအစစ်တွေမှာ ဒီလိုဘယ်လွယ်မလဲ ဝတ်ရည်ရဲ့။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးပေါ်မှာ ကျောတစ်နေရာစာချရဖို့၊ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ရိုးရိုး စတက်ဖ်တို့၊ sales girl တို့၊ sale promotor တို့ ရဖို့ တောင် ထီးဖြူ၊ ဖိနပ်ပါး၊ ချွေးတပြိုက်ပြိုက်ကျအောင် ရှာရဖွေရတယ် မဟုတ်လား ...

စားဝတ်နေရေးအတွက်လေ ... အဲဒါကမှ အနှစ်တွေပေါ့"

ဝတ်ရည်သည် ဒီလိုကျတော့လည်း ဒဿနစကားတွေထွက်တတ်သည့် နှင်းဆီကိုကြည့်ကာ မဆိုးဘူးဟု တွေးမိသွားပြန်သည်။ ။ နှင်းဆီဟာ ဝတ်ရည်အတွက်တော့ အားကိုးရမည့် အဖော်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။ ။ ဝတ်ရည်ကို လမ်းလျှောက်လာရင်းမှ နှင်းဆီက သိထားသင့်သော ဆိုင်လေးတွေကို ပြသလာသည်။ ။ ဘယ်စတိုးဆိုင်ကတော့ ဝယ်လို့ ကောင်းတယ်၊ ဘယ်စတိုးက ဖုန်းကတော့ဖြင့် ဈေးကြီးတယ် စသဖြင့်....။

"အဆောင်မှာ လည်း ဖုန်းရှိတယ်လေ ဝတ်ရည်။ အဆောင်ရှေ့မှာ လည်း P.C.O ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အီစီကလီပြောတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ ...

အဲဒါမျိုးက အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ့်ပြီးပြောမှ "

ဝတ်ရည်က နှင်းဆီကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။ နှင်းဆီမှာ ရည်းစားရှိသလားမသိ။ အင်း... ဒီလောက် ခေတ်မီသွက်လက်လှပနေတာ ရည်းစားတစ်ယောက်လောက်တော့ ရှိမှာပဲ။ ဝတ်ရည်က တွေးနေတုန်းမှာ ပင်ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံလေးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ နှင်းဆီက သူ့ဘောင်းဘီ အိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းလေးကို ထုတ်လိုက်တော့မှ ဖုန်းလာနေတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ရသည်။ ။

"အင်း... ပြော၊ အပြင်မှာ xxx မဟုတ်ဘူး ၊ ကြေးအိုးသွားသောက်မလို့ ၊ မလာနဲ့ အခုမှ rom mate အသစ်နဲ့ သွားတာ၊ အင်း ... အင်း ... ညမှ ပြန်ဆက်လိုက်၊ အိုကေ ... အိုကေ ... ဆီးယူ"

နှင်းဆီက ဖုန်းကို ထောက်ခနဲပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ဝတ်ရည်ကို တစ်ချက်ပြီးပြသည်။ ။

"အဆောင်မှာ နေရေးကတော့ အဆင်ပြေပါပြီ၊ စားရေးအတွက် ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ ဝတ်ရည်"

"အင်း ... ဘာမှ တော့ မစီစဉ်ရသေးပါဘူး၊ နှင်းဆီရောဟင်"

"တို့ ကတော့ ဝယ်စားတယ်လေ၊ မနက် Break fast ကတော့ အဆောင်မှာ ပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အဆင်ပြေသလို စားသွားတာပေါ့၊ ကော်ဖီတို့ မုန့်တို့ ခေါက်ဆွဲထုပ်တို့ ဝယ်ထားတယ်၊ နေ့ခင်းစာတော့ ရုံးက ကန်တင်မ့၁ စားတယ်၊ ညနေစာကိုလည်း ရုံးကအပြန် လမ်းထဲက ထွေးထွေးလေးမှာ ဝင်ဝယ် လိုက်တယ် ..."

ဝတ်ရည်လည်း အဲဒီကပဲစား၊ အပြန်ကျရင် မိတ်ဆက်ပေးထားမယ်၊ အဲဒီဆိုင်က သန့်လည်း သန့်တယ်၊ စေတနာလည်း ပါတယ်ဆိုတော့ ခြောက်နာရီခွဲလောက်ဆိုရင် ကုန်ပြီ၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်က အဆောင်တွေကတော့ ထွေးထွေးလေးမှ ထွေးထွေးလေးပဲ"

ဝတ်ရည်သည် နှင်းဆီပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်လို့ လာသည် ။ စကား တပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြပြီးနောက် ကြေးအိုးဆိုင်သို့ ရောက်သွားကြသည် ။ ကြေးအိုးသောက် ရင်းနဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ဝတ်ရည်က နှင်းဆီရဲ့ အကြောင်းကို ပြန်၍ စပ်စုဖြစ်လေသည် ။

"နှင်းဆီက ရန်ကုန်ကပဲလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအဆောင်မှာ နေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ဒီအရှေ့မှ အဆောင်သုံးဆောင် ပြောင်းခဲ့သေးတယ်"

ဝတ်ရည်က ကြေးအိုးအရည်းတစ်စွန်းကို ခပ်သောက်ရင်းမှ နှင်းဆီကို အံ့သြသလိုကြည့် မိသည် ။ တစ်ခုခုမေးလိုက်ချင်သော်လည်း ရုတ်တ

ရက်မေးမထွက်ချေ။ သို့သော် နှင်းဆီက ဝတ်ရည် ဘာမေးချင်တယ်ဆို တကို သိသည် ။

"ရန်ကုန်သူလည်း ဖြစ်တယ်၊ ရန်ကုန်မှာ လည်း အိမ်ရှိရဲ့ သားနဲ့ အိမ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ မနေတာ လဲလို့ မင်းတွေ့မိမှာ ပဲ ...

အိမ်မှာ မနေချင်လို့ ပေါ့ ဝတ်ရည်ရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မနေချင်တာလဲ လို့ ထပ်မေးစရာအကြောင်း ရှိမယ်။ လောကမှာ အကြောင်းတရားတွေကြောင့် အကျိုးတရားတွေ ဖြစ်လာတာပါ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ အိမ်မှာ မနေချင်တဲ့ အကြောင်းတရားတွေ ရှိလို့ ပေါ့ "

နှင်းဆီက စကားပြောတာကို ခဏနားကာ အနားရောက်လာသော ဝိတ်တာကို သခွားမွှေး ဖျော်ရည် တစ်ခွက်မှာ သည် ။ ပြီးတော့ ဝတ်ရည် ကိုပါ

"ဖျော်ရည်တစ်ခုခု သောက်ပါလား၊ ဒီဆိုင်က သစ်သီးတွေဖျော်တာ ကောင်းတယ်"

"ဟင့်အင်း ... ကြေးအိုးနဲ့ တင် ဝပါပြီ"

"တို့ ကတော့ မဝဘူး၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အစားများများ စားရတယ် ၊ ဒါမှ အားရှိပြီး မတော် တဆ အသည်းကွဲတဲ့ အခါ ဒဏ်ခံနိုင်မှာ ၊ ခံနိုင် ရည်ရှိမှာ လေ"

ဝတ်ရည်သည် နှင်းဆီရဲ့ စကားအဆန်းကြောင့် ကြေးအိုးငုံ့သောက် နေရင်းမှ ခေါင်းထောင်လာ သည် ။ လူဆိုတာ အချစ်တွေ၊ အသည်းကွဲ တာတွေပါလာရင် အဖော်ညှိစရာမလိုဘဲ အလိုလို စိတ်ဝင် စားသွားကြ သည် ဖြစ်လေရာ ဝတ်ရည်ကလည်း သူဘာများ ဆက်ပြောလိမ့်မလဲဟူ

၍ စိတ်ဝင်စား သွားသည်။ သို့သော် နှင်းဆီက အဲဒီအကြောင်းကို မဆက်ချေ။ ခရီးသွားဟန်လွှဲပြောဟန်ဖြင့် ခုနက စကားကိုပဲ ပြန်ဆက်သွားသည်။

"တို့ က အိမ်မှာ နေရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူး ဝတ်ရည်ရယ်။ ဖေဖေက တို့ ကိုးနှစ်မှာ ဆုံးသွားတယ်။ အမေက တို့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတော့ နောက်ယောက်ျားထပ်ယူတယ်။ ကလေး လည်း မွေးတယ်။ အဲဒီကလေးကိုပဲ ချစ်တယ်၊ တို့ ဒဏ်ရာတွေကိုတော့ သူထည့်စဉ်းစားမပေးဘူး။ ထားပါလေ အတိုချုံးပြောရရင်တော့ တို့ က အိမ်မှာ နေဖို့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေဘူးပေါ့။ အိမ်မှာ နေချင်စိတ်မရှိတာလည်း ကြာပါပြီ။ တို့ အလုပ်ထဲမှာ stable ဖြစ်တဲ့ အချိန် အိမ်ကနေ ဒီကို ... အဲလေ အဆောင်မှာ ပြောင်းနေခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး အစစအရာရာ အဆင်ပြေတဲ့ အန်တီခိုင် အဆောင်မှာ အဆင်ပြေနေတယ်ပေါ့ကွယ်"

"မထင်ရဘူးနော်"

ဝတ်ရည်ရဲ့ အဆက်စပ်မရှိသောစကားကို နှင်းဆီက နားလည်ဟန်ဖြင့်တစ်ချက်ပြီးကာ အခုမှ လာချပေးသော ဖျော်ရည်ကို သောက်လိုက်သေးသည်။ ။ ဝတ်ရည်သည် ကြေးအိုးပွဲကြီးတစ်ပွဲ သာမက ဖျော်ရည်တစ်ခွက် (အီအီချိုချို)ကိုပါ ကုန်အောင်သောက်နိုင်သော နှင်းဆီကို အံ့ဩနေမိ သည်။ ။ စားလည်း စားနိုင်တဲ့ နှင်းဆီပါလား။ ဒါလောက်စားတာတောင် လှပတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေး ဖြစ်နေသေးသည်။ ။

"ဘာလဲ ... တို့ ကို ဒီလိုစိတ်ညစ်စရာတွေမရှိဘဲ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ သူမို့ မထင်ရဘူးနော်လို့ ပြောတာလား။ တချို့လူတွေရဲ့ ဘဝက ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် မွဲမနေပေမဲ့ စိတ်ဆင်းရဲစရာ တွေက ငမွဲတွေ၊ သူတောင်းစားတွေထက်တောင် ပိုသေးတယ် ဝတ်ရည်ရဲ့။ ။ သော

ကကို လူ့အဆင့် အတန်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး ..."

တို့ က ဝမ်းမနည်းချင်တဲ့ သူလေ၊ ဒီတော့ ပျော်ပျော်ပဲနေရတော့တာ ပေါ့။ မင်းကြားဖူးလား မသိဘူး။ စာရေးဆရာကြီး သော်တာဆွေဟာ သူ့ရဲ့ Masterpiece ဟာသတွေကို အရမ်းစိတ်ညစ် နေတဲ့ အချိန်မှာ ရေးခဲ့တာတဲ့ ။ တချို့လူတွေအတွက် စိတ်ပြေရာ ထွက်ပေါက်ဆိုတာ ခံစားမှုနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ ထွက်ပေါက်တွေဖြစ်တတ်တယ်"

နှင်းဆီရဲ့ စကားတွေကို ဝတ်ရည်က ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငေးပြီး နားထောင်နေလျှင် နှင်းဆီက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ကာ ...

"ဆောရီးကွာ ... တို့ စကားတွေနားထောင်ပြီး ဝတ်ရည်ခေါင်းစားသွားပြီနဲ့ တူတယ်၊ တို့ ဒိုင်တွေ နည်းနည်းပြင်းသွားလား၊ ဟားဟား ... ဆောရီး ... ဆောရီး၊ စားရတာ နင်သွားပြီနဲ့ တူတယ်"

"အို ... မနင်ပါဘူး၊ နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ်"

"ဟား ... တကယ်လား။ ဒါဆို ဆက်ရွတ်ဦးမှာ ပဲ။ နောက်တာပါကွာ ၊ တချို့ရှိတယ်ကွ အပေါ်ယံမှာ ပျော်ပျော်နေတတ်ပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ တကယ့်ဖီးလ်တွေလည်း ရှိတတ်တယ်၊ တို့ က အဲဒီလို လူစားမျိုးပဲ ...

မင်းရော ဝတ်ရည်"

"ဝတ်ရည်ကလား ... အင်း ... ဝတ်ရည်က ..."

အဲဒီအချိန်မှာ ဝတ်ရည်သည် မောင့်ကို ဘာကြောင့် ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားလဲတော့ မသိချေ။ ဝတ်ရည်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူးပေ။ သာမန်ထဲက သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု သာ ထင်သည် ။ ချောမောလှပသောရုပ်ရည်ကြောင့် ချ

စံခင် နှစ်သက်သူတွေရှိပေမဲ့ အဲဒါဟာလည်း ဘာမှ ထူးခြားသောကိစ္စ မဟုတ်ဟု ထင်သည်။ ။ လောလော ဆယ် ထူးခြားတာတော့ ဝတ်ရည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ။

ရန်ကုန်သို့ရောက်လာတာသည် ဝတ်ရည်ရဲ့ ရင်ထဲက ကြီးစွာသော အချစ်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ချစ်သူနှင့် ခွဲခွာနေရသော အလွမ်းဒဏ်ကို မခံစားနိုင်တာတစ်ခုတည်းနှင့် ဝတ်ရည်သည် ရန်ကုန်မြေသို့ခြေချဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။ ပြောရလျှင်တော့ ဝတ်ရည်သည် ချစ်သူကို အင်မတန် မြတ်နိုးချင်ခင်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်လို့ ပြောရပါမည်။ ဝတ်ရည်ဟာ အလွန်ချစ်တတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ပါသည်။ ။

"ဝတ်ရည်က သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်လို့ ထင်တယ်"

"ဟား ... ကြိုက်ပြီကွာ"

ဝတ်ရည်ရဲ့ စကားကို နှင်းဆီက အားရပါးရထောက်ခံလျှင် ဝတ်ရည် တော်တော်ကျေနပ် သွားရသည်။ ။ ဝတ်ရည်ဟာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မနူးမနပ်လေးမဟုတ်တော့ပေမဲ့ ချစ်တတ်မှု စွမ်းအား အကောင်းဆုံး အရွယ်ဖြစ်ပါသည်။ ။

သို့သော် နှင်းဆီ ဆက်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် စားလက်စကြေးအိုးတောင် သီးထွက် တော့မလို ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

"သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ သူတွေဆိုတော့ တော်တော်အသည်းကွဲရမှာ ပေါ့"

"ဟင် ... နှင်းဆီကလည်း ဘယ်လိုကြီးလဲ"

ဝတ်ရည်ရဲ့ သဘောမတူသလို အပြောကို နှင်းဆီက ခွင့်လွှတ်နားလည်သော အပြုံးမျိုးဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ...

"ဝတ်ရည်ကြည့်ရတာ သိပ်ချစ်တတ်မဲ့ပုံပါ။ ချစ်တတ်တာ ကောင်းပါတယ်၊ သူများ အတွက် ကောင်း တာပေါ့။ ကိုယ့်အတွက်တော့ မကောင်းဘူး ...

ဝတ်ရည်ကို စတွေ့ချင်းနေမှာ ပဲ စကားလေးတစ်ခွန်း လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ်။ အချစ် ဆိုတာ လိမ္မာရင် ကိုယ့်ဖို့ ၊ မလိမ္မာရင် သူများ ဖို့ ၊ ဟုတ်ပြီလား ... သေချာမှတ်ထားနော် ...

ကဲ ... စားပြီးရင် ရှင်းလိုက်တော့မယ်နော်"

သူမက ပြောပြောဆိုဆို ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်လိုက်တော့မှ ဝတ်ရည်သည် ကပျာကယာတားဖို့ သတိရလေသည် ။ သို့သော် နှင်းဆီက ခေါင်းကို ယမ်းကာ လက်ကာပြလျက် ...

"လုမရှင်းပါနဲ့ ဝတ်ရည်၊ အဲဒီလိုမျိုးကြီးဆို တို့ ရှက်တယ် သိလား၊ မပူနဲ့ နောက်တစ်ခါစားရင် မင်း သေချာပေါက်ရှင်းရမှာ "

အဲဒီအပြောကြောင့် ဝတ်ရည်က ဇွတ်မရှင်းဖြစ်တော့ချေ။ ကြေးအိုးဆိုင်က အပြန်လမ်းတွင် နှင်းဆီက စာအုပ်ဆိုင်သို့ဝင်ကာ စာအုပ်ဝင်ငှားသည် ။ ဝတ်ရည်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စာဖတ်ဝါသနာ ပါသူမို့ စာအုပ်ဝင်ငှား ဖြစ်သည် ။ အဲဒီနောက် နှစ်ယောက်သားဟာ ဗိုက်လည်းလေးနေကြသဖြင့် စကားသိပ်မပြောဖြစ်ကြတော့ချေ။ အဆောင်နားရောက်ခါနီးမှ နှင်းဆီက ဝတ်ရည်ကို ကောက်ကာ ငင်ကာ ထမေးသည် ။

"အခုချစ်သူက ဝတ်ရည်ရဲ့ first love လား"

သူမေးခွန်းက ရည်းစားရှိလားတွေ ဘာတွေမဟုတ်ဘဲ အပီကြီးအပိုငံကြီးဖြင့် ရုတ်တရက် ဖြတ်မေးခြင်း ခံလိုက်ရသောအခါ ဝတ်ရည်သည်

အငိုက်မိပြီးနောက် "အင်း ... ဟုတ်တယ်"ဟု ယောင်ယမ်းပြီး ဖြေမိသွားသည် ။ ပြီးတော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်စွာဖြင့် "ဘာဖြစ်လို့ လဲ" ဟု ပြန်မေးမိလျှင် နှင်းဆီက ခေါင်းကို အသာယမ်းပြရင်းမှ ...

"ဪ ... first love ဆိုတော့ အရမ်းချစ်တတ်တာ သဘာဝကျပါတယ်လို့ "

ဝတ်ရည်သည် အဲဒီစကားကို ဘာမှ ပြန်မချေပမိသော်လဲ ရင်ထဲမှာ တော့ တိတ်တခိုး ကျိတ်ထောက်ခံ လိုက်သည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝတ်ရည် ပျော်သည် ။ အချစ်ရဲ့ မျက်နှာကို ပြန်လည် တွေ့ဆုံရတော့မှာ မို့ ဝတ်ရည်ရဲ့ နှလုံးသားတွေမှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လို့ နေခဲ့လေသည် ။

အချစ်ဆိုတာ

လိမ္မာရင် ကိုယ့်အတွက်

မလိမ္မာရင်

သူများ အတွက် ...

နှင်းဆီသူ

(၂)

တကယ်တမ်း လာခဲ့ရသောအခါ ဝတ်ရည်ထံတွင် ထင်သလောက် သတ္တိမရှိတော့ဘဲ ရှက်သလိုလို ကြောက်သလိုလို ဖြစ်လို့ နေလေသည်။ ဝတ်ရည်နေသောအဆောင်နှင့် မောင်ရှိနေသည့် တိုက်ခန်းတို့ မှာ သိပ်မဝေးလှချေ။ မောင်သည် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ အတူ တိုက်ခန်းငှားနေ တာဖြစ်သည်။ မောင်က သူ့ဦးလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စက်ရုံမှာ အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်လုပ်နေသူ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်ကိုရောက်နေတာ နှစ်နှစ်ကျော်လောက်ရှိပြီဖြစ်ပြီး တိုက်ခန်းငှားနေတာ သိပ်မကြာ သေးဘူးဟု ဆိုသည်။ ဘာပဲပြောပြော ဝတ်ရည်သည် ကိုယ်ရောက်နေတာကို ကြုံမပြောသည် မှာ မောင့်ကို ဆပ်ပရိုက်စ် လုပ်ချင်၍ ပင်တည်း။

ဝတ်ရည်နှင့် မောင်သည် စာနဲ့ သော်လည်းကောင်း၊ ဖုန်းနဲ့ သော်လ

ညည်းကောင်း အဆက်အသွယ် ရှိခဲ့ကြသော်လည်း ဝတ်ရည်သည် ရန်ကုန် မှာ အလုပ်လာလုပ်တော့မည့် အကြောင်းကို မောင့်အား ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း လေးတောင် အသိမပေးခဲ့ချေ။ စာထဲမှာ ၊ ဖုန်းထဲမှာ ဝတ်ရည်ကို ဘယ် လိုလွမ်း ကြောင်း၊ ဘယ်လိုချစ်ကြောင်း ခွဲနွဲ့ထားသည့် မောင့်ကို ထင်မှ တ်မထားသည့် အံ့သြဝမ်းသာမှုကြီးကို ပေးချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

အခုလည်း လိပ်စာသာသိ၍ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော မောင့်တိုက် ခန်းသို့တက်သွားဖို့ ရာ လက်တွန့်ပြီးနေသည် ။ အင်း ... ဘယ်လိုလုပ်ရ ပါ။ ဝတ်ရည်သည် မောင်နေသောလမ်းထဲသို့ Taxi ငှားပြီးလာခဲ့တာဖြစ် ရာ ကားကို လမ်းထိပ်မှာ ပဲ ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် လမ်းထဲသို့ အေး အေး ဆေးဆေး လျှောက်ဝင်၍ လာခဲ့သည် ။ ဝတ်ရည်ကတော့ ကိုယ်အ တွေးနှင့် ကိုယ် စီစဉ်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။ အခုမှ ရှစ်နာရီတောင် မထိုး သေးသဖြင့် မောင်ဟာ သူ့အခန်းမှာ ပဲ ရှိဖို့ သေချာသည် ။ စက်ရုံသို့ သူ က ရှစ်နာရီခွဲလောက်မှ သွားတတ်သည် ဟု ဝတ်ရည်က သိထားသည် ။ ဝတ်ရည်သည် တိုက်ခန်းအပေါ်သို့လည်း တက်မသွားချင်လေရာ မောင် နေသောတိုက်ရှေ့သို့ ရောက်သွားလျှင် အကြံကောင်းတစ်ခုကို ရသွားသ ည် ။

ကန်ထရိုက်တိုက်ကြီးရဲ့ လှေကားကို အတိအကျလှမ်းမြင်နိုင်သော တစ်ဖက်လမ်းမှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှိလျှင် ဝတ်ရည်သည် အဲဒီ ကပဲ ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားရင်း စောင့်ဖို့ စိတ်ကူးရ သွားသည် ။ မောင် ဆင်း လာလျှင် ဝတ်ရည်လှမ်းခေါ်လိုက်ရုံပဲပေါ့။ အဲဒီအတွေးနှင့် ဝတ်ရည်သ ည် မောင်နေသောတိုက်နှင့် မျက်စောင်းထိုး မကျတကျမှာ ရှိသည့် ရှမ်း ခေါက်ဆွဲဆိုင်လေးသို့ ဝင်လိုက် သည် ။

ရှမ်းခေါက်ဆွဲမှာ

ထားရင်းမှ

ဝတ်ရည်သည်

လှေကားလေးကိုစိုက်ကြည့်ကာ ရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ခုန်လာသည် ။
မောင့်ကိုမတွေ့ရတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိတော့မည်ဖြစ်သည် ။ အရင်က
လေးငါးခြောက်လမှာ တစ်ခါလောက် ပြန်လာတတ်ပေမဲ့ နောက်ပိုင်း
အလုပ်တွေများ လို့ ပါဟု ဆိုကာ ပြန်ရောက်မလာတော့။ ဒါပေမဲ့ မောင့်
ကို ဝတ်ရည် ယုံသည် ။ စက်ရုံကြီးတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာ တစ်ယောက်ဖြစ်
လာမည့် မောင်ဟာ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ ကြိုးစားလှုပ်ရှားနေရတယ်
ဆိုတာကို နားလည်သည် ။

ပြီးတော့ မောင်က ဝတ်ရည်ကို ဂရုတစိုက်ရှိလှသည် ။ ဖုန်းကို ပုံမှန်
ဆက်ကာ လူကြုံရှိရင် ရှိသလို လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေလည်း ထည့်ပေး
တတ်သည် ။ လူချင်းဝေးနေပေမဲ့ ဝတ်ရည်တို့ ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ ကျဲ
တောက်မသွား၊ ဝေးကွာမသွား၊ အလွမ်းတွေက တရစ်ရစ်တိုးလျက်
အချစ်တွေ ကိုသာ ဖြစ်စေလေသည် ။ မောင်က ဝတ်ရည်နဲ့ နီးစပ်ခွင့်ရ
အောင် ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ကြိုးစားနေတာ တဲ့ ။ အခုတော့ တစ်ဘဝ
တည်း ပေါင်းစပ်ခွင့်မရတောင် နီးစပ်နီးနားတဲ့ နေရာလေးတစ်ခုကို ဝ
တ်ရည်ရောက်လာခဲ့ပြီ မောင်။

ဝတ်ရည်သည် အဲဒီအတွေးကို ကြည်နူးစွာခံစားမိရင်း လက်မှ နာရီ
ကို တစ်ချက်ကြည့်မိသည် ။ ရှစ်နာရီ ထိုးပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်။

အင်း ... သိပ်မစောင့်ရတော့ပါဘူး။ ဝတ်ရည်က ရှမ်းခေါက်ဆွဲနှင့်
ကော်ဖီကို အေးအေး ဆေးဆေး စားသောက်ရင်း အတွေးထဲမှာ အစီအစ
ဉ်တွေကိုချနေမိသည် ။ မောင်နဲ့ အတူတူစားပြီးလျှင် မောင့်ကို ရုံးလိုက်ပို့
ခိုင်းမည်။ ညနေမှာ အတူတူပြန်လာရင်း တစ်နေ့က နှင်းဆီနဲ့ အတူတူ
စားခဲ့သော ကြေးအိုးဆိုင်လေးသို့ သွားစားကြမည်။ အပြန်ကျရင် နှင်း
ဆီဖို့ ပါ ပါဆယ်ဆွဲသွားမည်ဟူသော အတွေးဖြင့် အစီအစဉ်တွေဆွဲနေ

သော ဝတ်ရည်သည် ကြည့်နေကျအတိုင်း နှစ်မိနစ်ကိုတစ်ခါလောက် မျက်လုံးက လှေကားဆီသို့ ရောက်ရောက်သွားတတ်လေရာ လှေကားရင်းက သံပန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ထွက်လာသော စုံတွဲတစ်တွဲကို မြင်သည်။ ။

ဟင် ... ဒီစုံတွဲက ။

ဝတ်ရည်သည် အဲဒီအတွဲမှ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကိုမြင်လျှင် ကိုင်လက်စ တူနှစ်ချောင်းသည် အောက်သို့ ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်ကျလို့ သွားလေသည်။ ။

ဘုရားရေ... အဲဒါ မောင်ပါလား။ ဝတ်ရည်ရဲ့ ချစ်သောမောင်သည် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ပခုံးကိုဖက်ကာ ပြုံးချင်စွာလျှောက်လို့ လာသည်။ ။ ပထမတော့ ဝတ်ရည်သည် အဲဒီမြင်ကွင်းကို ကြက်သေ၊သေ ကာ ကြောင်ပြီးကြည့်နေမိသည်။ ။ နောက်တော့ မောင်တို့ စုံတွဲက ရှမ်းဆိုင်ရှိရာဆီသို့ ဦးတည်လာသဖြင့် ဒီတော့မှ ပဲ ဝတ်ရည်ဟာ ကပျာကယာဖြင့် ထိုင်ခုံမှ ထရပ်မိကာ

"အစ်မ ... အစ်မ ... လက်ထရိန်သွားချင်လို့ ပါ"

ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးက ဝတ်ရည်ရဲ့ အတုန်တုန် အလှုပ်လှုပ်ပုံစံကို အန္တရာယ်အတော်ကြီး ကြောင်း သတ်မှတ်လိုက်ပုံရကာ ...

"ဪ ... နောက်ထဲဝင်သွားလိုက် ညီမလေး၊ ရတယ်၊ သွား ... သွား၊ မှောင်ရင် မီးခလုတ်ဖွင့်လို့ ရတယ်နော်"

ဝတ်ရည်သည် ဘာမှ တောင် ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ နောက်ထဲသို့ ခြေကုန်သုတ်တင်ကာ ပြေးခဲ့သည်။ ။ နောက်ထဲမှာ အိပ်သာထဲသို့လည်း မဝင်နိုင်သေးဘဲ အပြင်ဘက်မှာ တင် ရင်ကိုဖိကာ အမောဆို့နေလေသည်။ ။ မြင်ခဲ့ရသောမြင်ကွင်းကို မယုံနိုင်လွန်းသဖြင့် ဝတ်ရည်သည် ဒါ

ဟာ မောင် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာနေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ ရသော ချစ်သူကို မှားစရာအကြောင်းမရှိဘူးဆိုတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မောင်ရယ်။

ဝတ်ရည်သည် အဲဒီမေးခွန်းကို ရင်ထဲမှ သာ ထပ်တလဲလဲမေးနေမိ လျက် အခြေအနေတွေကို နားလည်စွာဖြင့် နှလုံးသားမှ နာကျင်အောင့်မျက်လို့ လာသည်။ ဝတ်ရည်ရဲ့ အလစ်မှာ မျက်နှာကို ခူး ရင်းသီးဖြင့် ဖြတ်ရိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရသလိုပင် နားလည်း နာကာ စူးရှ အောင့်မျက်လှသည်။ သူများကို ဆပ်ပရိုက်စ်လုပ်ချင်သော ဝတ်ရည်မှာ ကိုယ်တိုင် ဆပ်ပရိုက်စ်ပြန်ဖြစ်ကာ မရှူနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်လို့ နေရလေ သည်။ ဒီမိန်းကလေးဟာ မောင်နဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေပါလိမ့်။ မောင်က ပခုံးကိုသွားဖက်ထားသော မိန်းကလေးဟာ သူငယ်ချင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒါဆို ညီမလေးလား။

ညီမဆိုလျှင်လည်း ဘင်္ဂလားညီမသာ ဖြစ်ဖို့ များ တော့သည်။ တစ်ရ ဝ်တည်း တစ်မြို့တည်းမှာ ကြီးပြင်းလာသော ဝတ်ရည်သည် မောင့်ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းများကအစ အားလုံးကိုသိသည်။ ဒီမိန်းကလေးဟာ မောင့်ရဲ့ ညီမလည်း မဟုတ်။ သူမကို ဝတ်ရည် တစ်ခါမှ သိလည်း မသိ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ရဲ့ ပုံစံဟာ မောင်နှမပုံစံလည်း မဟုတ်တာကိုတော့ ဘယ် သူ့ကိုမေးမေး သိနိုင်သည်။

နေပါဦး ... ဒီအချိန်ဟာ မနက်စောစောလို့ ပြောရင်လည်း ရတဲ့ အချိန်ပါ။ ဝတ်ရည်တောင် တက်သွားဖို့ မဝံ့ရဲတဲ့ တိုက်ခန်းပေါ်ကို ဒီမိန်းက လေးက ဘယ်အချိန်တည်းက ရောက်နေခဲ့ပြီး အခုမှ ဆင်းလာတာလဲ တဲ့။

ဝတ်ရည်သည် အတွေ့တွေ မေးခွန်းတွေများ စွာဖြင့် မျက်ရည်တွေရစ်ဝဲလာကာ ဆို့နှင့်ကြေကွဲ လာသည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ဟစ်ပစ်ချင်စိတ်တို့ကို အထူးပဲ ထိန်းချုပ်ထားရကာ သေချာချင်သော နှလုံးသားဖြင့် နောက်ဖေးကနေ၍ မီးဖိုချောင်ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်သော နေရာသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ် သွားမိသည်။ မီးဖိုထဲတွင် မုန့်ပွဲတွေပြင်နေသော မိန်းမကြီးက ဝတ်ရည်ကို နားမလည်သလိုပုံစံဖြင့် ငဲ့ကြည့်သည်။ ဝတ်ရည်သည် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ တရုတ်ကပ်မှန်ကြားကနေ၍ မောင်တို့ စုံတွဲကို ချောင်းကြည့်နေမိသည်။

မောင့်ကို ဘေးတစောင်းအနေအထားနှင့် တွေ့ရကာ ကောင်မလေးကိုတော့ တည့်တည့် လှမ်းမြင်လို့ နေရလေသည်။ ကောင်မလေးက ဝတ်ရည်ထက်ငယ်ပုံရကာ ခပ်သွက်သွက်ပုံစံလေး ဖြစ်သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်တွေဖြင့် မောင့်ကို ရယ်ကာမောကာ မူနွဲ့စကားပြောနေသည်။ မောင်က ကောင်မလေးသောက်ဖို့ ကော်ဖီကို အကျအနာဖျော်ပေးကာ ကောင်မလေးကတော့ မောင့်ရဲ့ လက်မောင်းကိုကိုင်ရင်း ဆံပင်သပ်တင်ပေးလိုက်ဖြင့် ဗျာများကာ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ မောင့်ကို ပြောဆိုဆက်ဆံနေပုံမှာ ဝတ်ရည်ထက်တောင် ပိုင်နိုင်သည့် သဘောရှိလေသည်။

ဝတ်ရည်တောင် မောင့်ကို သေလုအောင်ချစ်သော်လည်း လူရှေ့သူရှေ့မှာ အဲဒီလောက်ကြီး တရင်းတနှီး မနေချေ။ မောင်ကသာ လူရှေ့သူရှေ့လည်း ယုယုယယနေပြသဖြင့် ဝတ်ရည်ကတောင် ရှက်ရွံ့စွာတားခဲ့ရသေးတာ ဖြစ်သည်။ ဝတ်ရည်သည် မောင်နဲ့ ကောင်မလေးတို့ နံနက်စာ အတူယှဉ်တွဲ စားနေသော မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေရစ်သိုင်းလာသည်။ အဲဒီအနားသို့ပဲသွားကာ မောင့်ကိုခေါ်လိုက်ရမည်လား၊ မသိချင်ဟန်ဆောင်လိုက်ရတော့မှာ လား စသဖြင့် ဘာကိုမှ သေသေချာချာ မဆုံးဖြတ်နိုင်ပဲ ဝေဝါးထွေပြားပြီးနေသည်။

"သမီး ဘာဖြစ်လို့ လဲ။ အခက်အခဲ တစ်ခုခုရှိရင် ပြောနော်"

မုန့်ပွဲတွေပြင်နေသော အန်တီကြီးက ဝတ်ရည်ကို အကဲခတ်ရင်းလှမ်းပြောသည် ။ ဝတ်ရည်သည် ရစ်သိုင်းနေသော မျက်ရည်စများကို အသာပုတ်ထုတ်ကာ လည်ချောင်းထဲတွင် ဆို့နှင့်နေသဖြင့် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်ချေ။ ရှေ့နဲ့ နောက် စားပွဲထိုးနေသောအမျိုးသမီးက စားလက်စပန်းကန်တွေကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့သော ဝတ်ရည်ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေသည် ။

အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ...

"ညီမ ပန်းကန်ကို နောက်ထဲယူလာပေးရမလား"

"ရ ... ရပါတယ် အစ်မ၊ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်မ ဒီနားမှာ ခဏလောက် နေပါရစေနော်"

ထိုအမျိုးသမီးက ဝတ်ရည်ကို သနားသွားသောပုံစံဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြသည် ။ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ဝတ်ရည်ရဲ့ အခြေအနေကို နားလည်ရိပ်မိနေသော ပုံစံမျိုးဖြစ်သည် ။ ဝတ်ရည်သည် ဆက်စားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့သဖြင့် အနားမှာ ရှိသော အန်တီကြီးကို ပိုက်ဆံထုတ်ကာ ရှင်းလိုက်သည် ။ အန်တီကြီးက ဝတ်ရည်ကို ကရုဏာသက်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

"အင်း ... အဲဒီအတွဲကတော့ ခဏ ခဏ လာစားတတ်တယ်"

ဝတ်ရည်သည် မျှော်လင့်ချက်တောက်ပသော မျက်လုံးများ ဖြင့် အန်တီကြီးကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိကာ ...

"ဟို ... သူတို့ က ဘာတော်တာလဲဟင်"

တကယ်တော့ အဲဒီမေးခွန်းက ဝတ်ရည်ရဲ့ ပါးစပ်ကနေ

တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ထွက်မိ ထွက်ရာ ထွက်သွားတာဖြစ်သည်။ အမှန်ဆိုရင် မေးစရာက တခြားမေးခွန်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ တွဲတာကြာပြီလား၊ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ၊ အဲဒီကောင်မလေးကို ရော သိလား စသဖြင့် အဲဒီလိုမေးရမှာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကမောက်ကမနိုင်သော ဝတ်ရည်ရဲ့ မေးခွန်းအတွက် အဖြေက အဆင်သင့် ရှိနေခဲ့သည်။

"အင်း ... ယူပြီးသား လင်မယားတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရနေပါပြီ"

အဲဒီစကားသည် ဝတ်ရည်ရဲ့ နားထဲတွင် ဗုံးပေါက်သလို ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ထိုအန်တီကြီး ၏ အဖြေစကားသည် ဝတ်ရည်ရဲ့ ရင်ကို အသွားထက်သော ဓားသွားနှင့် လှစ်ခနဲခွဲချလိုက်သလို ရှိသည်။ ပြောလိုက်တာက ဘာမှ မဖြစ်သလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးဖြစ်သော်လည်း ဝတ်ရည်ရဲ့ ရင်ခွင်က တော့ လှစ်ခနဲကွဲသွားကာ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး မြေကြီးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဝတ်ရည်သည် ခွေယိုင်ချင်သလိုဖြစ်လာသော ခူးများကို မနည်းထိန်းထားကာ မောင်တို့ အတွဲကို အားယူပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မောင့်ရဲ့ မျက်နှာသည် ချိုမြပြီးရွှင်နေကာ ကောင်မလေး ကို ကြင်ကြင်နာနာရှိလှသည်။ ဆံပင်လေးတွေ သပ်တင်ပေးလိုက်၊ ရေခွေးကြမ်းငွေ့ပေးလိုက်၊ တစ်ရှူးထုတ်ပေးလိုက်ဖြင့် တစ်လောကလုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

"သမီးက ဘာသိချင်လို့ လဲ။ အဲဒီကောင်လေးက ဒီရှေ့က တိုက်၊ (၆) လွှာမှာ ငှားနေတာကွယ့်။ သမီးနဲ့ ..."

"အဲ ... ဟို ... ရည်း ... ရည်းစားပါ အန်တီ၊ ကျွန်မက နယ်ကလာ

တာပါ"

ဝတ်ရည်သည် ကိုယ့်ကိုပါ တစ်မျိုးထင်သွားမှာ စိုးသဖြင့် အမြန်ဖြေရှင်းလိုက်ရသည်။ ။ အန်တီကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ...

"အင်းပေါ့ ... ဒါဆိုလည်း စုံစမ်းလေ့လာပေါ့ သမီးရယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ သမီးရည်းစား မကတော့တာ သေချာတယ်။ သူများသားသမီးကို ပြောရတာလည်း မကောင်းပါဘူး။ အဲဒီကောင်မလေးက ကောင်လေးတိုက်ခန်းကို ခဏခဏ လာတယ်ကွယ့်။ ညဘက်တွေလည်း တွေ့ရတော့ အဲဒီမှာ ပဲ အိပ်သလိုပဲ ...

မနက်ကျမှ အတူဆင်းလာကြတာလေကွယ်"

ဝတ်ရည်သည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းများ ဖြင့် ...

"သူ ... သူတို့ က ကြာပြီလားဟင်"

"အင်း ... ကောင်မလေးကို စမြင်ဖူးတာတော့ ခြောက်လလောက်ရှိပြီနဲ့ တူတယ်၊ သီတင်းကျွတ်လောက်ကဆိုတော့ ဒီကိုရောက်ရောက်လာတာတော့ သုံးလေးလလောက်ရှိပြီ"

"ဟို ... ကောင်လေးရဲ့ တိုက်ခန်းမှာ က သူ့သူငယ်ချင်းရှိတယ် မဟုတ်လား"

"အို ... ရှိလည်း ဒီလိုပဲ လာနေတာပါပဲကွယ်။ အဲဒီသူငယ်ချင်းကလည်း တစ်ခါတလေ ပျောက်ပျောက် သွားတတ်တာပါပဲ"

ဝတ်ရည်သည် ဪ ... ဆိုသောစကားကို ရင်ထဲမှ သာ မြည်တမ်းနိုင်လေသည်။ ။ အမှတ်မရှိသော မျက်လုံးတွေက သူတို့ စုံတွဲထံသို့ တစ်ခေါက်ထပ်ရောက်သွားသေးသည်။ ။ စားသောက်ပြီးကြသော သူတို့ စုံတွဲ

သည် ပိုက်ဆံရှင်းနေပြီဖြစ်သည်။ ။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သားသည် တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ပြုံးရွှင်စွာ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ ။ ဝတ်ရည်သည် ထုံနေသော ခြေထောက်များကို တရွတ်ဆွဲသယ်ကာ ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ အသက်မရှိသူလို လွင့်မြောထွက်လာခဲ့မိသည်။ ။ မောင်တို့ ကို ကိုယ်တိုင်လည်း မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ။ သူတို့အခြေအနေကိုလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှ နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရပြီး နောက်တွင် ဝတ်ရည် ဘာလုပ်ရတော့ပါမည်နည်း။

အခုချိန်မှာ ဝတ်ရည် အလုပ်ချင်ဆုံး၊ အလုပ်တစ်ခုကတော့ အဆောင်က ခုတင်ပေါ်သို့ ဒိုင်ဗင်ပစ်ပြီး ခေါင်းအုံးနဲ့ မျက်နှာအပ်ကာ အားရပါးရ ငိုပစ်ချင်တာပဲ ဖြစ်တော့သည်။ ။ ဒီပုံစံနဲ့ ရုံးသွားဖို့ ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလေသည်။ ။ ဝတ်ရည်သည် တွေ့သော Taxi တစ်စီးကို အမြန်တားကာ အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ အဆောင်ရောက်လျှင် နှင်းဆီမှာ မရှိတော့။ မရှိတာဘဲ ကောင်းပါသည်။ ။ ဝတ်ရည်သည် အိတ်ကိုပစ်ချလျက် ခုတင်ပေါ်သို့ပစ်လှဲကာ အားရပါးရ ငိုးကြွေးမိလေသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသော ခံစားချက်သည် ဘာနဲ့ မှ မတူဘဲ အင်မတန်ပဲ ဆိုးရွားပြင်းထန်လွန်းပါသည်။ ။

ဝတ်ရည်ချစ်ခဲ့သော မောင်သည် ဝတ်ရည်ကို တစ်ချိန်လုံး ပိပိရီရီကြီး လိမ်ညာလှည့်ဖြား နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။ လုံးဝဟာကွက်မရှိ။ ဒီဘက်မှာ ကျတော့လည်း သာမန်ထက်မကသော ပတ်သက် ဆက်ဆံမှုမျိုးဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွဲနေခဲ့သည်။ ။ မောင် ဘယ်လိုများ စဉ်းစားဆုံးဖြတ် ထားပါလိမ့်။

မျှော်လင့်ခြင်းများ စွာကို ရင်ဘတ်နှင့် အပြည့် သယ်လာခဲ့သော ဝတ်ရည်ရဲ့ နှလုံးသားသည် ဒီနေ့ မနက်ခင်းမှာ ပင် လှလှပပကြီး

ကျကွဲခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ။ ဝတ်ရည်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အသည်းကွဲသည် မှာ ထမင်းတောင် မစားနိုင်ချေ။ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ပန်းကန်သာ သောက်လိုက်သည် ။ ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာတွေက အပြည့်အသိပ်ဖြစ်နေသဖြင့် မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်ပြီးလာသည်။ ။ ဒီအချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်ပြော ပြချင်၍ လာလေသည်။ ။ အသည်းနှလုံးနာကျင်ကာ ငိုရသဖြင့် ခေါင်းတွေလည်း ကိုက်လို့ လာသည်။ ။ တစ်နေ့လုံး အိပ်လိုက် ငိုလိုက်ဖြင့် ညနေစောင်း မှာ တော့ ခုတင်ပေါ်တွင် ငူငူကြီးထိုင်နေသော ဝတ်ရည်ကို ရုံးကပြန်လာသော နှင်းဆီက မြင်တွေ့ သွားသည်။ ။

မြင်လိုက်တာနှင့် ကို အပူသည် ရုပ်ပေါက်နေသော ဝတ်ရည်ကို နှင်းဆီက အံ့သြသလိုကြည့် လျက် အနားသို့ တိုးကပ်လာသည်။ ။

"ဝတ်ရည် ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ဘာဖြစ်ထားတာလဲ"

အဲဒီလိုမေးတော့လည်း ဝတ်ရည်သည် ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်ချေ။ သို့သော် ဝမ်းနည်းစိတ်က လှိုက်တက်လာကာ မျက်ရည်က အလိုလိုရစ်ဝဲပြီးလာသည်။ ။ မိဘတွေ၊ မွေးရပ်ဇာတိမြေကို စွန့်ခွာပြီး မောင့်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်လာခဲ့သော ဝတ်ရည်ကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် ဆီးကြိုခံရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့ ချေ။

ရန်ကုန်မှာ အသိအကျွမ်းလည်း မရှိ၊ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် သူငယ်ချင်းရယ်လို့ လည်း မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း အသည်းကွဲရသော ဝတ်ရည်ရဲ့ နှလုံးသားမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ရလေသည်။ ။

"ဝတ်ရည် ... မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ တို့ ကို ပြောနိုင်ရင် ပြောပါ။ တို့ ဘာကူညီရမလဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

မေးတော့မှ ပင် ငိုချင်ရက်လက်တို့ ဖြစ်နေသော ဝတ်ရည်သည် မျက်ရည်တစ်ပေါက်က တစ်ဖက်တည်း လှိမ့်ဆင်းပြီးလာသည် ။ ဝတ်ရည်ရဲ့ ပုံစံကို နှင်းဆီက တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ...

"မင်း ရည်းစားနဲ့ ပြဿနာတစ်ခုခု တက်လာလို့ လား ဝတ်ရည်။ ဒါမှ မဟုတ် သူ မင်းကို သစ္စာဖောက်နေတာကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ခဲ့ရလို့ လား"

ဝတ်ရည်သည် နှင်းဆီရဲ့ ပိုင်နိုင်တိကျသော စကားသံကိုကြားလျှင် ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကိုတောင် တဒင်္ဂမေ့လျော့လို့ သွားလေသည် ။ မျက်ရည်စီးကြောင်းကိုတောင် မသုတ်နိုင်ဘဲ နှင်းဆီကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်မိသည် ။ နှင်းဆီသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ထားရင်းမှ ဝတ်ရည်ရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲသို့ တည့်တည့်စိုက် ကြည့်ကာ ...

"ဟုတ်သလား ဝတ်ရည်"

ဝတ်ရည်သည် ခံစားနာကျင်နေသော နှလုံးသားဖြင့် ခေါင်းကိုငုံ့ချလိုက်သည် ။ ဝတ်ရည်ရဲ့ စကတ်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေက တပေါက်ပေါက်ဖြင့် ကျဆင်းလို့ သွားလေသည် ။ အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်ထားသော်လည်း မျက်ရည်တွေက ကျဆင်းဆဲ။ ဘုရား ... ဘုရား ... ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးရွားလိုက်တဲ့ ဝေဒနာကြီးပါလိမ့်။

နှိုင်းပြစရာ စကားလုံးမရှိ။ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာထင်သည် ။ ခေတ်မီသူတိုင်း အသည်းကွဲကြသည် ဆိုလျှင် ဝတ်ရည်လည်း ခေတ်မီသွားပြီထင်သည် ။

နှင်းဆီသည် ဝတ်ရည်ရဲ့ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် "ဒီမှာ ဝတ်ရည်"ဟု ခေါ်လိုက် သော်လည်း ဝတ်ရည်က မော့မကြည့်မိချေ။ နှင်း

ဆီက ဝတ်ရည်ရဲ့ မေးဖျားကို ဆွဲမပြီး ပင့်တင်ကာ သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်စေသည်။ ။

"တို့ ကို သေချာကြည့်စမ်းပါ ဝတ်ရည်။ မင်း အခုခံစားခဲ့ရသလို တို့လည်း တစ်ချိန်တုန်းက ခံစားဖူးခဲ့ရတာပဲ။ တို့ တုန်းက မင်းထက်ဆိုးပါတယ် ဝတ်ရည် ...

မင်းလို အခန်းထဲမှာ ကျိတ်ငိုတဲ့ အဆင့်မျိုးတောင် မဟုတ်ပါဘူး ...

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခပေးတဲ့ အထိ မိုက်မဲခဲ့တာပါ။ ဘဝတစ်ခုလုံး ရေစုန်မျောမတတ် အသည်းကွဲခဲ့ ရတာပါ...

မင်းလိုပဲ တို့ ရည်းစားကလည်း ရက်ရက်စက်စက် သစ္စာဖောက်သွားတာပါ"

ဝတ်ရည်သည် ဘဝတူဖြစ်သော နှင်းဆီကို တစ်ချက်မော့ကြည့်မိသည်။ ။

နှင်းဆီရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်တွေကို ရှာမတွေ့ရတော့သော်လည်း နာကြည်းရိပ်တွေကတော့ လတ်ဆတ်သစ်လွင်ကာ တဖျတ်ဖျတ်လက်နေဆဲဟု ထင်သည်။ ။

"မင်း ခံစားနေရတာထက် တို့ က အဆပေါင်းများစွာ ပိုခဲ့တယ် ဝတ်ရည်၊ ဒါပေမဲ့ အခု တို့ ပုံစံကို မင်း မြင်တယ်မဟုတ်လား။ don't care ပဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ အချိန်တစ်ခုပါပဲ ဝတ်ရည်၊ အချိန်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်အောက်မှာ အားလုံးပြီးစီးကြရတယ်၊ အားလုံး စတင်ကြရတယ်၊ ဘာမှ မမြဲဘူး ...

ကဲ ... အဲဒါတွေ ခဏထားလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒီမှာ ဝတ်ရည်၊ မင်းက မနေ့တစ်နေ့ကမှ နယ်က ရောက်လာတဲ့ သူပါ။ ရောက်ခါစက မင်းမျက်နှာ

လေးကို တို့ သတိထားမိတာ ရွှင်လန်းတက်ကြွ နေတယ်။ အိမ်ကို ခွဲခွာ လာရလို့ ဝမ်းနည်းလွမ်းဆွတ်တဲ့ ပုံစံမျိုး မင်းမှာ လုံးဝမတွေ့ရဘူး။ မျှော် လင့်ချက်တစ်ခုနဲ့ တောက်ပနေတယ် ...

မျှော်လင့်ချက်တွေ ဆုံးရှုံးပျက်စီးရရင် သူများ ထက် ပိုပြီးနာကျင်ခံ စားရတယ် ဝတ်ရည်။ အခု မင်းမှာ ရင်ဖွင့်တိုင်ပင် ပြောပြစရာ ဘယ်သူ မှ မရှိဘူးမဟုတ်လား။ မင်း ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည်ရင် ရင်ဖွင့်နိုင်ပါတယ်"

ဝတ်ရည်သည် နှင်းဆီကို မော့ကြည့်လိုက်လျှင် ကိုယ့်ကို နားလည် စာနာသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် နူးညံ့စွာ ငေးကြည့်နေသော နှင်းဆီကို ယုံ ကြည်ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည် ။ ပြီးတော့ မျက်လုံးထဲမှာ လည်း ကြည်နူးရွှင်ပျော်နေသော မောင်တို့ အတွဲကို ချက်ချင်းပြေးမြင်ယောင်၍ လာလျှင် ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်ပြီးလာသည်။ ။

"ဝတ်ရည် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး နှင်းဆီရယ်။ အခု လောလောဆယ်မှာ တော့ ရင်ထဲက နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဆွဲထုတ်ခံထား ရသလိုပဲ။ ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘဲ ဆာနေတယ် .. နာနေတယ် ...

သိပ်ခံစားနေရတာပဲ သိတယ်"

နှင်းဆီက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ...

"မင်းရည်းစားက မင်းကို အဆက်ဖြတ်လိုက်လို့ လား ဝတ်ရည်"

ဝတ်ရည်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာခါယမ်းမိကာ သေနေသော ကိုယ့်နှလုံးသားသီချင်းကို ကိုယ့်ဘာသာပြန်တူးဖော်ရလေသည် ။ အစ အဆုံးပြောပြမှ သင့်တော်မှာ မို့ ဝတ်ရည်က မောင်နဲ့ ဇာတ်လမ်း အကျဉ်းချုပ်ကို ပြောပြလိုက်သည် ။ မနက်ခင်းက တွေ့ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းနှင့် ကြားရသော သတင်းတို့ ကိုတော့ မခြွင်းမချန်ဘဲ အားလုံးရင်ဖွင့်

လိုက်လေသည် ။ ထူးတော့ ထူးဆန်းလေသည် ။ နှင်းဆီကို ပြောပြနေ
တဲ့ အခိုက်မှာ ဝတ်ရည်ရဲ့ ရင်ထဲက လေးလံသည့် အရာတွေသည် အော
က်သို့ တစ်ခုချင်း ပြုတ်ကျသွားသလိုပဲ ဖြစ်သည် ။

အားလုံး ပြီးဆုံးသွားလျှင်တော့ ဝတ်ရည်ရဲ့ နှလုံးသားမှ သွေးတွေ ပြ
န်စိမ့်ထွက်လာခဲ့ပါသည် ။

"ဝတ်ရည် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိတော့ဘူး နှင်းဆီရယ်။ သူတို့
အခြေအနေက ရိုးရိုးသမီး ရည်းစားတောင်မကဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ သူ ဒီ
လိုလုပ်ရက်မယ်လို့ တကယ်ကို ထင်မထားခဲ့တာ"

"မင်း သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်လား ဝတ်ရည်"

အဲဒီမေးခွန်းကို ရုတ်တရက် ဝတ်ရည်မဖြေနိုင်ချေ။ မောင့်ကို ဝတ်ရ
ည် ခွင့်လွှတ်နိုင်သလား။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလားဆိုတာ ဝတ်ရည် မစဉ်း
စားရသေး။ လောလောဆယ်မှာ တော့ ဝတ်ရည် ခံစားနေရတာသည်
မောင် ဝတ်ရည်ကို သစ္စာဖောက်သည့် အတွက် လူးလိမ့်နာကျင်နေရတာ
ပဲ ဖြစ်သည် ။

"မင်း သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ် ဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စကို မသိချင်ယောင်
ဆောင်ပြီး သူ့ဆီကို သွားတွေ့လိုက်ပေါ့။ သူပုံစံကို အကဲခတ်ပြီး သူနဲ့ စ
ကားပြောကြည့်ပေါ့။ ဒါဆို အဖြေတစ်ခုခုတော့ ထွက်လာမှာ ပဲ ...

ဒီကိစ္စမှာ ပြဿနာကိုဖြေရှင်းဖို့ နည်းလမ်းနှစ်ခုရှိတယ် ဝတ်ရည်။
တစ်ခုကတော့ ဒီကိစ္စကို သူ့ကို အမှန်အတိုင်း
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်မေးပြီး ဆုံးဖြတ်ဖို့ ပဲ။ အဲဒါက မင်း ပြတ်သားမယ်
ဆိုရင်ပေါ့ ...

နောက်တစ်ခုကတော့ မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး မျောလိုက်ဖို့ ပဲ"

"တို့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ဟင်"

ဝတ်ရည်ရဲ့ ညောင်နာနာအသံကို နှင်းဆီက တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ ...

"မင်း ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို တို့ ဆုံးဖြတ်မပေးလိုပါဘူး ဝတ်ရည်။ ဒါပေမဲ့ တို့ သာ မင်းနေရာမှာ ဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲဆိုတော့ သူ့ကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ဖွင့်မေးလိုက်မှာ ပဲ။ တို့ ကို သစ္စာဖောက်နေမှန်း သိသိကြီးနဲ့ တော့ ငြိမ်ခံမနေနိုင်ဘူး ဝတ်ရည် ...

နောက်ပြီး ကိုယ်က သူ့ကိုချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ မျက်စိနဲ့ နားကို တစ်ဖက်စီ ပိတ်ပေးထားတယ်ပဲ ထားဦး။ သူက ဘယ်အချိန်ထိ ကိုယ့်ကိုချစ်နေမှာ မို့လဲ။ တစ်သက်လုံးချစ်နေမှာ သေချာလို့ လား။ ခဏမှေးထားပြီးမှ သူ ကစပြီး လမ်းခွဲစို့လို့ ပြောရင် ကိုယ်အောက်တာပေါ့။ သူပြောဖို့ အချိန်ကို ပဲ ကိုယ်က ဒုက္ခခံ ရင်ကွဲခံပြီး စောင့်နေတာမျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့

တို့ ကတော့ ဘာမဆို ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ကြိုက်တယ်။ အသည်း တွေ ကွဲချင်ကွဲသွားပါစေ။ နောက်လည်း ကွဲမဲ့အတူတူတော့ မထူးဘူး လေ ...

ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မင်း ဆုံးဖြတ်ပေါ့"

ဝတ်ရည်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချက်ချင်းမချနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးခွန်းတွေ မေးနေမိသည် ။ မောင့်ကို ဝတ်ရည် စွန့်လွှတ်နိုင်မှာ လား။ တကယ်တော့ ဒီမေးခွန်းက ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် မေးဖို့ တောင် သိပ် မသေချာသလိုဖြစ်နေသည် ။ ဝတ်ရည်က မစွန့်လွှတ်နိုင်စေဦးတော့ မောင်က စွန့်လွှတ်လိုက်လျှင်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ဒီတော့ စွန့်လွှတ်ခြင်းမှာ တောင် အပေါ်စီးက စွန့်လွှတ်မလား၊ အောက်စည်းက စွန့်လွှတ်မလား ခွဲခြားနေရသလို ဖြစ်နေလေသည် ။

"တို့ သူ့ကို ဘယ်လိုမေးရမလဲ။ မေးစရာစကားလုံးလည်း ရှာမတွေ့ဘူး။ မောင် အသစ် တစ်ယောက် ရနေပြီလား ဒါမှ မဟုတ် ဝတ်ရည်ကို ချစ်သေးရဲ့ လား၊ အဲဒီလိုတွေ မေးရမှာ လား ...

ဒါပေမဲ့ တို့ က ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး နှင်းဆီ။ သူ့ရှေ့မှာ တို့ ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ တို့ ကိုယ်တို့ သိနေတယ် ...

သူက တို့ ထက် ပိုပါးနပ်တော့ တို့ ဟန်ဆောင်နေရင်လည်း သူသိမှာပဲ"

ဝတ်ရည်ရဲ့ စကားကို နှင်းဆီက တစ်ချက်တွေးဆသလို ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ရင်း ...

"အင်း ... မင်း လူက မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တာကို မပြနိုင်သရွေ့ လိမ်နေမဲ့သူမျိုးလား၊ ဒါ ဆိုရင်တော့ သူတို့ တွဲတာကို မင်းမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ကြောင်း ပြရလိမ့်မယ်။ ဒါဆို သူနဲ့ မင်းနဲ့ ရှင်းလို့ ရသွားပြီ ...

နောက်တစ်ခါ ထပ်ချောင်းလိုက်ဦးပေါ့ ဝတ်ရည်"

ဝတ်ရည်က နှင်းဆီ နောက်သည် ထင်၍ မော့ကြည့်လိုက်လျှင် နှင်းဆီမျက်နှာက နောက်နေ တာမဟုတ်ဘဲ အတည်အတုံ့ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ ဝတ်ရည်ကိုတောင် ပခုံးတစ်ဖက်တွန့် ပြလိုက်သေးကာ ...

"နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါ နောက်ရမဲ့အချိန်လည်း မဟုတ်ဘူး ။ တကယ်ပြောနေတာ နှလုံးသားမှာ များများ နာကျင်ပါစေ ဝတ်ရည် ...

ဒါမှ မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မင်း ချနိုင်မှာ "

ဝတ်ရည်သည် တိကျပြတ်သားနေသော နှင်းဆီရဲ့ မျက်နှာကို ငေးကာနေမိသည်။ နှင်းဆီရဲ့ မျက်နှာသည် နှင်းဆီတစ်ပွင့်လိုပဲ ပြတ်သားစိ

တံဖြင့် ရဲရင့်နေသည် ။ ဝတ်ရည်လည်း အဲဒီလိုပဲ ရဲရင့်ချင်လိုက်တာ။ အ
ခု လောလောဆယ်မှာ တော့ သေချာတာတစ်ခုသည် နှလုံးသားက သွေး
တွေရဲနေတာပဲ ဖြစ်တော့သည် ။
